

Ratajský les - Ukázka 1 kapitoly

1958 /1/

Vsadils na totální nejistotu. Na větu, která nestačila ani pořádně zaznít, a už zanikla ve vřavě pijatyky. Na pár slov, který nezaslech nikdo kromě tebe – a kromě něj, pochopitelně. Nebyl sis jistej, neslyšels jenom to, cos slyšet dávno chtěl?

Seděls u vedlejšího stolu, zpocenej, ufuněnej a otočils do sebe další škopek. Sedmej, osmej...? On právě dosed. Natřásal se při muzice s nějakou macatou courou, tisknul se na ni, až se lidi ohlíželi, a když se ohlídl i Majka, šáh jí blbec na zadek. Právě tahle chyba ho bude stát úplně všechno. Roky si dával majzla, obezřetnej jak partyzán, a teď udělá takovou kravinu! Prostě kašpar. Vždycky byl bejk, nedal si říct, nezkontrol sám, nezkontroloval ho žádná, ani prstýnek ho nezkontroloval. Teď ale hráb ty běhně na prdel – a zkontrolne, že to neviděl.

Majka už měla taky upito, bylo k půlnoci. Myslela asi, že všechen ten rambajs okolo její slova bezpečně pohrbí. Nebo nemyslela vůbec na nic, nebo na pomstu. Jako ty.

Chlíváku, to se mi tady budeš kurvit přímo před lidma? zaječela. Nekřičel, nevysvětloval, jenom vstal a obřadně, jako z nějakých blbejch filmů z buržoazní republiky ji požádal o tanec. Dechovka na pódiu začala hrát Včera jsem byl u muziky. Odrkla si, jako by zaržál kůň, taky si stoupla, popošla k němu, až těsně před něj a flus! Plivla mu do ksichtu. To byla ta chvíle. Už to prostě nevydržel, vjel do něj všechen vztek těch dlouhých roků a oběma pazourama ji chytil pod krkem.

Tak dělej, dyť to umíš, jako tehdy v Ratajským lese, ne? vyjekla.

Fakt jsi to slyšel? Měla sevřenej krk, sípala, lidi se přeřvávali, kňučela do toho křídlovka. Jako tenkrát v Ratajským lese... Tohle jsou ty slova, který se můžou stát činem, jen čekají na někoho, kdo z nich ten čin dostane. Na tebe čekaly. Musels ovšem reagovat hned.

Prudce jsi vstal a židli odkop za sebe. Potřebovals na sebe upozornit, kdyby se teď neohlíd, ta chvíle by plonkově minula a ty by sis moh klidně dojít pro další pivo. Kašpar si tě ale všim a uvolnil sevření. Lek se. Jistojistě si nepomyslel, že bys právě ty šel Majce pomáhat, už je ti úplně volná, to věděl on i každěj. Ne, o pomoc ti nejde.

Když se to tehdy před šesti roky stalo, hned tě napadlo, že by to moh mít na hrbu právě Kašpar. Revoluční instinkt? S tím běž, soudruhu, do prdele, ten můžeš aplikovat u vás ve fabrice, ale ne tady při vyšetřování, odbyli tě tehdy v Hoře. Sotva tě vyhodili na chodbu, začli se chechtat. Určitě tobě. Komu jinýmu?

Tlemit se uměli, ale najít pachatele, to ne. Když se s tím pořád babrali, i když se pak už s tím babrat přestali, věřils, že se Kašpar nějak prozradí, že ho právě ty přivedeš k odplatě, který se říká spravedlnost. Jednu dobu sis dokonce v koupelně při holení cvičil takovej vševědoucí úsměv. Popatlal sis držku pitralonem a zatlemil ses do zrcadla: Tak vidíš, přece jen na tebe,

kašpárku, došlo... Roky minuly a nedošlo na něj. Vzdal ses naděje, jen vzteku ne. A teď, najednou a bez varování, je ta chvíle tady.

Civíš na něj s vědomím sil, který konečně stojí na tvý straně. Oproti nácvičku v koupelně se to obešlo bez průpovědek, stejně by tě Kašpar neslyšel, a ještě by mu mohlo dojít, že ani tys nemoh pořádně slyšet je. Ještě se moh zachránit. Moh začít Majku třeba znovu škrtit, moh ji vytáhnout na parket a při valčíku jí taky šáhnout na prdel, moh dokonce znovu vyrazit za tou courou, než ji začne vobdělávat někdo druhý. Moh ti třeba i jednu vrazit. To všechno moh, ale on udělal to jediný, co udělat neměl. Odešel. Prostě a jednoduše vypad ze sálu, skoro utek. Přiznání jak víno, lepší než písemnej elaborát podepsanej kdovíkolika hodnověrnejma svědkama. Jen jsi teď nesměl udělat chybu. On tu svou už udělal.

2014 /1/

Nemám s nima žádný slitování. Oni ho taky neměli, a dobře věděli proč. Ne z nějaký přirozený krutosti, žádná sudička jim nestála u kolíčky, aby je zaklela: Ty, růžovoučký miminko, budeš obzvláštní hajzl. Ani proto, že celej systém, ve kterým se tak zdárně pohybovali, povýšil krutost na základní komunikační kód.

Takhle to chápou jejich oběti, ale šeredně se pletou. Všichni zažili tolik krutosti, že sami být krutí už nemůžou; což je koneckonců v pořádku. Zároveň si ale myslej, že musej mít s těma sviněma slitování. Jako by to nějak souviselo... Já krutá nejsem, aspoň teda většinou, ale slitovní s nima nemám naprosto žádný. I kdyby prosili... A oni stejně neprosí.

Co by na to řekla máma? Mami, co bys řekla? Ty, která byla mnohem víc obětí než kdo jinej: bez rodičů, bez minulosti, o budoucnosti nemluvě. Rozuměla bys tý zlobě, dokázala bys taková bejt, aspoň na chvíli? Ty ses vždycky nad každým slitovala, nade všema. Ne, nerozuměla bys mi v tom, co děláme, odmítla bys to, možná by ses nade mnou rozbřečela jako už tolikrát. Ale stejně! Stejně je to úkol, kterej mám od tebe. Dalas mi ho tím, co ti udělali.

Tenhle pravěkej laptop jsi mi koupila ještě ty. Pamatuješ? Vyhovuje mi, moc toho neumí a já taky ne. Chazarskej slovník. Tuhle knížku jsem nečetla a nikdy číst nebudu, ale stejně mám otevřenej chat na jednom křečovitém literárním serveru právě pod ní. Diskuzní prostor pod recenzema na starý knížky je dost bezpečný internetový prostředí, vůbec nikdo tam nechodí. Mobily a emaily, whatsapp a skype už raděj nepoužíváme, jen k naprosto nezávazný komunikaci: Pudeš večer na koncert?, Zahulíme?, Vyspíš se se mnou zase? Nic víc.

Jdou po nás. Možná jsem paranoidní, ale je to jako při nechráněným sexu – stokrát si můžeš dávat majzla, a jenom jednou si ho nedáš a hned se to s tebou veze. I v naší činnosti to stačí posrat jednou. Někdy na chvíli vytvoříme skupinu na facebooku, sejdem se na twitteru, ale tohle všechno je příliš otevřený prostředí. Jo, je to skoro bezbřehej prostor, ale přehlednej jako rodné širé, scelené lány. Lepší je přikřčit se někde v houští. I kdyby věděli, že tam jsme, a oni to vědí, budou nás hledat hůř. Navíc se odtud dá líp zdrhat. Aspoň teda doufám.

Už pětatřicet minut mám na kompu otevřenej chat pod tou chazarskou knížkou. Recenze od týpka, kterej knihu objevil – nesnáším to slovo, každej je jak Kolumbus – nadchnul se pro ni –

nesnáším nadšence, jsou jako sprinteři, vyrazej a za první zatáčkou jim dojde dech nebo orientace – a pověsil ji na tenhle zaprášenej server. My se pověsili k tomu, kromě nás je tu jen pár zapomenutejch názorů na chazarskou diskuzi. (Nesnáším mimochodem ani názory; když za náma přijde někdo, že má názor shodnej s tím naším, vyrazíme ho. Nejde o názory, jde přece, sakra, o postoje. Nechápu, jak tohle může někdo nechápat.) Chazarskej slovník je pro tuhle chvíli náš komunikační prostor. Zatím ale nikdo nekomunikuje. Kurva.

1952 /1/

Doprava?

Počkej.

Tak doprava, nebo jak?

Vydrž, dívám se...

Předválečná fordka zastavila na lesní křižovatce. Se zapnutým motorem zůstala stát na průsečíku cest, aby mohla bez couvání zabočit na kteroukoliv z nich. Kdyby zezadu přijel někdo druhý, těžko by se vyhýbal, ale to je jen teorie, takhle v podvečer tudy nepojede nikdo. Řidič čeká, neví co by. Druhou rukou si z kloubní jamky povytáhl ukazováček, silou, až prst dutě zapraštil. Následoval prostředníček. Lup, lup! Zaznělo to, jako kdyby veverky louskaly na volantu lískové oříšky.

Nech toho, naskakuje mi z tebe husí kůže, okřikl ho spolujezdec a šteloval si na klíně mapu. Jo, doprava, dohledal po chvíli cestu.

Jsem ti to říkal, prohlásil řidič. Udělal pravičkou pohyb směrem k řadicí páce, ale zařazení jedničky ještě odložil. Na vteřinku to vypadalo, že se bude věnovat prsteníčku a malíčku, pak se rozhodl pro komplexnější řešení. Všechny prsty obou rukou kromě palců opřel o horní oblouk volantu a pohybem dlaní je zvrátil dozadu. Lup! Jako by tu večerelo celé vyhladovělé stádo veverek.

Jak tys moh dělat rysy?! S těmadle vykloktanejma pazourama jsi nemoh udržet ani pravítko!

No právě! Zrovna tohle dělnická třída bystře odhalila, a já proto zcela správně skončil ve výrobě. Na tahání kýblů s kyselinou jemnou motoriku nepotřebuješ.

Seš vůl jak lev.

Ani dneska žádná jemná motorika nebude třeba...

To ne.

Rozjeli se. Osobní auto na venkově vždycky vzbudí pozornost. Jen občas tu nějaké projede, ale aby ve vsi přímo zastavilo? Dřív maximálně tak u starosty, a to bejvali pánové z města

ohlášený pár dní dopředu, aby se všichni stihli náležitě přichystat. Dneska zastaví fordka před docela jiným barákem. Návštěva nebude očekávaná a měla by bejt co možná nejkratší.

Osobní auto ve Smrku nikdo nemá, je tu jen pár zetek a jedna pragovka pětistovka se sajdkárou. Ti dva to vědí od parťáka, od zadavatele, jak mu začali s ironií a z opatrnosti říkat, když za nima s touhle věcí někdy před měsícem přišel. S osobákem vzbudí pozornost tak jako tak, nemá cenu zkoušet bejt nenápadní. Naopak, trochu pompy do toho! To vždycky působí věrohodně, a dneska tuplem. Zadavatel jim cestu k baráčku Anny Felbabové popsal přesně, nakreslil dokonce plánek. Řidič přesto jednu chvíli uvažoval, že se ve vsi ještě někoho optají na cestu. To kvůli taktice, budou tak nápadný, až budou úplně nenápadný, konspiroval. Blbče, moc čteš rodokapsy, zamítl nápad jeho kumpán. Čím míň lidí uvidí naše ksichty, tím líp.

Víš, co způsobí největší strach? zeptal se teď.

Nefilozofuj a dávej bacha na cestu, ať se zase neztratíme.

Neztratili jsme se, jen jsem to kontroloval, ohradil se klidně navigátor.

Míjeli pastvinu, na které zevlovali dva koně. Když je ten menší zmerčil, popoběhl směrem k nim a chvílku běžel spolu s autem. Jako by si chtěl zazávodit. Himlhergot, tak už o nás ví první živá duše, zanádal řídič a přidal, možná podvědomě. Kůň zůstal stát někde vzadu a fordka mu zmizela z dohledu. Co způsobí největší strach? zeptal se řídič.

Nejistota.

Muž za volantem chvíli vyčkal, jestli ze spolujezdce nevypadne něco dalšího, ten ale svou myšlenku dokončil jediným slovem. To je všechno, co mi řekneš? Já myslel, kdovíjak nebudeš rozprávět, vytvářet ty svý filozofický vývody, a ty zatím řekneš jen nejistota, zazubil se.

Nejistota stačí.